

SKO.OS/41.9/7/2026/83/AK

Katowice, 5 lutego 2026 r.

Decyzja

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018r. poz. 570) oraz art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2025r., Poz. 1691)

po rozpatrzeniu odwołania z 15.12.2025r. spółki Sp. z o.o. Sp. komandytowa z siedzibą w,, od decyzji nr 8/2025 działającej z upoważnienia Prezydenta Miasta Świętochłowice Naczelnik Wydziału Ekologii i Gospodarki Odpadami w Urzędzie Miasta w Świętochłowicach, z 2.12.2025r. o nr. EGO.6220.4.2025.IG.5, którą orzeczono w następujący sposób:

„Prezydent Miasta Świętochłowice
orzeka:

Odmówić wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych realizacji planowanego przedsięwzięcia pn: „Budowa bazy logistyczno-handlowo-usługowej, punktu sprzedaży kruszyw i wyrobów gotowych w Świętochłowicach, na działce o nr ew.” ze względu na niezgodność lokalizacji przedmiotowego przedsięwzięcia z ustaleniami planu miejscowego zagospodarowania przestrzennego miasta”

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:
Przewodnicząca składu orzekającego – Anna Kajzerek-Dziwoki (sprawozdawca)
Członek składu orzekającego – Anna Jurczak
Członek składu orzekającego – Katarzyna Czekał-Czapła

na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 lutego 2026 r.

orzekło

uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją organ I instancji orzekł jak opisano powyżej. W uzasadnieniu przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem.

Od decyzji tej odwołanie z 15.12.2025r. wniosła spółka „..... Sp. z o.o. Sp. komandytowa z siedzibą w,, w którym organowi I instancji zarzuciła naruszenie art. 7, art. 77 § 1, art. 8 § 1, art. 12 § 1 oraz art. 77 § 1 i art. 80 kpa. W uzasadnieniu podniosła, że przytoczona przez organ I instancji argumentacja zaprzecza formalnym zapisom Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego. Na przedmiotowym terenie obowiązuje „Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie Drogowej Trasy Średnicowej, linii kolejowej, ulic Metalowców, Wojska Polskiego, Śląskiej i Ceramicznej oraz granicy administracyjnej miasta” przyjęty Uchwałą Nr XXV111/245/20 Rady Miejskiej w Świętochłowicach w dniu 23.06.2020 r. (Dz.Urz.Woj.Śl.2020.5054 z dnia 26.06.2020 r.) wraz ze zmianą wprowadzoną Uchwałą Nr LXXI/558/23 Rady Miejskiej w Świętochłowicach z dnia 25 maja 2023 r. (Dz.Urz.Woj. Śl. z 2023.4527 z dnia 30.05.2023 r.). W par. 5 pkt 3b ww. uchwały występuje zakaz lokalizacji na przedmiotowym terenie zakładów związanych z gospodarowaniem odpadami, za wyjątkiem terenów P/U, w obszarze których dopuszcza się magazynowanie odpadów z zastrzeżeniem zakazu lokalizacji zakładów związanych z recyklingiem — zakaz nie dotyczy terenu 1P/U. Strona podniosła, że zapis MPZP należy jednoznacznie interpretować i jest on także tak zapisany, że dopuszcza lokalizację zakładów związanych z gospodarowaniem odpadami na terenach P/U, jednocześnie dopuszcza także magazynowanie odpadów a zastrzeżenie i ograniczenie dotyczy tylko i wyłącznie zastrzeżenia lokalizacji zakładów związanych z recyklingiem. Dlatego wnioskowany teren 2P/U jest zgodny z zamierzeniem planu i wnioskodawcy. Wnioskodawca nigdy nie deklarował ani nie miał zamiaru lokalizowania zakładu recyklingu lub prowadzenia procesu składowania odpadu.

Organ I instancji przekazał ww. odwołanie wraz z aktami sprawy do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach.

Po przeprowadzeniu badania wstępnego Kolegium stwierdziło, że odwołanie jest dopuszczalne oraz, że zostało wniesione z zachowaniem ustawowego terminu, zatem przystąpiło do merytorycznego rozpatrzenia sprawy i zważyło, co następuje.

Zgodnie z art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, (tekst jedn.: Dz. U. z 2024r., Poz. 1112 z późn. zm. - dalej jako: „ustawa” lub „ustawa – ooś”), decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Stosownie do postanowień ust. 2 ww. artykułu uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1) oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2).

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 – 29, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2 i ust. 2a ww. artykułu. W myśl postanowień ust. 1a ww. artykułu wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane. W myśl ust. 3 ww. artykułu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b tego artykułu.

Zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Kwalifikacji przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko dokonuje się w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10.09.2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (tekst jedn. Dz. U. z 2019r., Poz.1839 z późn. zm.). Zgodnie z tym rozporządzeniem planowane przedsięwzięcie zakwalifikowano w myśl § 3 ust. 1 pkt 83 pkt b) punkty do zbierania, w tym przeładunku: odpadów wymagających uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów z wyłączeniem odpadów obojętnych oraz punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych

Przepis art. 74 ust. 1 ww. ustawy określa dokumenty, które należy dołączyć do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Zgodnie z treścią art. 75 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wójt, burmistrz, prezydent miasta – w przypadku pozostałych przedsięwzięć (innych niż wymienione w punktach 1-3). Szczegółowe zasady ustalania organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określają przepisy ust. 1a – 7 tego artykułu.

Art. 59 ust. 1 ustawy stanowi, że przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaga realizacja następujących planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko:

- 1) planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
- 2) planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1.

W myśl art. 59a ust. 1 ustawy przystąpienie do:

- 1) przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - w przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 59 ust. 1 pkt 1,
- 2) analizy w zakresie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - w przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2,
- 3) ustalenia zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 69 ust. 1

- organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza analizą zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim - z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plany te zostały odpowiednio uchwalone albo przyjęte.

Zgodnie z ust. 3 tego artykułu, w przypadku:

- 1) stwierdzenia niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim - z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej,
- 2) naruszenia kryterium oceny lokalizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 2

- organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia.

Stosowanie do art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023r., Poz. 1890), do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 (ustawie – ooś – przyp. Kolegium) wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem przepisów art. 61 ust. 1, art. 66 ust. 1 pkt 5, art. 82 ust. 1 oraz art. 86f ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz stosuje się przepisy art. 86f ust. 1a, 2a i 8 ustawy zmienianej w art. 1.

Po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz po rozważeniu stanu prawnego i faktycznego sprawy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, iż zaskarżona decyzja nie może się ostać w obrocie prawnym, a w sprawie zastosowanie znajdzie art. 138 § 2 kpa, który stanowi, że organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wyjaśnia, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia jest decyzją związaną. Z treści przepisów ustawy wynika, że właściwy organ jest zobowiązany do wydania takiej decyzji, w każdym przypadku, gdy zwróci się o to w sposób prawem przewidziany strona, za wyjątkiem przypadków enumeratywnie wymienionych w przepisach prawnych, stanowiących podstawę wydania decyzji negatywnej. Wydanie decyzji negatywnej w sprawie następuje w przypadkach:

- niezgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jeżeli został on uchwalony,
- odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez właściwy organ współdziałający;
- gdy z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie niż proponowany, a wnioskodawca nie zgadza się na ten, wskazany przez organ – wariant dopuszczony do realizacji (art. 81 ust. 1 ustawy),
- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 ustawy),
- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt. 1, 3 i 4 tej ustawy (art. 81 ust. 3 ustawy – ooś).

W każdym innym przypadku organ jest zobowiązany do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia. Przeprowadzenie postępowania w sprawie winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym przy prawidłowym ustaleniu podmiotów, którym w myśl obowiązujących przepisów prawa służyć będzie status strony w tym postępowaniu.

Nadto decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się, jeżeli są spełnione łącznie dwie następujące przesłanki pozytywne:

- przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć wymienionych w art. 71 ust. 2 ustawy - ooś,
- wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza uzyskanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy - ooś lub dokonanie zgłoszenia: budowy, wykonania robót budowlanych, zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części,

a nie zachodzi żadna z wyżej wymienionych ustawowych przesłanek negatywnych wydania takiej decyzji.

Zauważyć należy, że w sytuacji pierwszego ze wskazanych powyżej negatywnych przypadków wydania decyzji środowiskowej, stwierdzenie przez właściwy organ niezgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego zwalnia ten organ od prowadzenia postępowania w szerszym zakresie, w tym w zakresie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 9.05.2018r., sygn. akt IV SA/Po 59/18, (LEX nr 2493246, czytamy [cyt.:] „Stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym postępowania uzgodnieniowego z innymi organami, czy też nakazującego przedstawienie przez inwestora raportu. Z powyższego wynika, że sprzeczność z

postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego musi być jednoznaczna i nie może budzić najmniejszych wątpliwości.” Ustawodawca przewidział taką sytuację m.in. w art. 59a ust. 1 pkt 2 ustawy – ooś w myśl którego, przystąpienie do analizy w zakresie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - w przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2 organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza analizą zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Na tym etapie, w przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, zgodnie z art. 59a ust. 3 pkt. 1 ww. ustawy.

Przystępując zatem do rozpatrzenia sprawy w pierwszej kolejności Kolegium stwierdza, że organ I instancji nie prawidłowo ustalił podstawę prawną wydania zaskarżonej decyzji. W przedmiotowej sprawie nie znajdzie bowiem zastosowania art. 80 ust. 2 ustawy – ooś. Zgodnie bowiem z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023r., Poz. 1890), do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem przepisów art. 61 ust. 1, art. 66 ust. 1 pkt 5, art. 82 ust. 1 oraz art. 86f ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz stosuje się przepisy art. 86f ust. 1a, 2a i 8 ustawy zmienianej w art. 1. Ustawa nowelizująca weszła w życie 16.10.2023r., zaś postępowanie w przedmiotowej sprawie zostało wszczęte przez organ I instancji w dniu 29.07.2025r. (data wpływu wniosku strony z dnia 21.07.2025r. do organu I instancji).

Zatem już tylko z tej przyczyny zaskarżona decyzja winna zostać uchylona, a sprawa przekazana do ponownego rozpatrzenia, gdyż organ odwoławczy nie może dokonać zmiany podstawy prawnej orzeczenia. Zakres rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej decyzją odwoławczą jest wyznaczany zakresem rozstrzygnięcia sprawy decyzją organu I instancji, a więc musi zachodzić tożsamość podmiotowa i przedmiotowa sprawy w ramach tego samego stanu prawnego. Zdaniem Kolegium, podstawą wydania orzeczenia w sprawie jest art. 59a ust. 1 pkt 2 w związku z ust. 3 pkt 1 ustawy. W sytuacji, jeżeli organ I instancji stwierdzi niezgodność lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z mpzp na etapie analizy w zakresie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, to wydaje decyzję o odmowie zgody na realizację przedsięwzięcia.

W związku z powyższym zgodnie z art. 59a ust. 1 pkt 2 ustawy – ooś, przystąpienie do analizy w zakresie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - w przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2 - organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, poprzedza analizą zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W sytuacji, jeżeli organ I instancji stwierdzi niezgodność lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z mpzp na tym etapie, to wydaje decyzję o odmowie zgody na realizację przedsięwzięcia, a nie decyzję odmawiającą określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia, czy też odmawiającą wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych realizacji planowanego przedsięwzięcia, jak to uczynił organ I instancji.

Zaskarżoną bowiem decyzją organ I instancji odmówił wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych realizacji planowanego przedsięwzięcia pn.: „Budowa bazy logistyczno-handlowo-usługowej, punktu sprzedaży kruszyw i wyrobów gotowych w Świętochłowicach, na działce o nr ew. 1127/55” ze względu na niezgodność lokalizacji przedmiotowego przedsięwzięcia z ustaleniami planu miejscowego zagospodarowania przestrzennego miasta, co było nieprawidłowe w świetle przytoczonych powyżej przepisów.

Dalej należy podnieść, że status strony w postępowaniu o wydanie decyzji w sprawie środowiskowych uwarunkowań realizacji planowanego przedsięwzięcia ustalany jest w oparciu o art. 28 kpa w związku z art. 74 ust. 3a ustawy. Zgodnie z art. 28 kpa stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Przepis ten stanowi podstawę do rozważenia, czy istnieje uprawnienie podmiotu do żądania wszczęcia postępowania administracyjnego lub uczestniczenia w tym postępowaniu jako strona. Przesłanką uzyskania przez dany podmiot statusu strony w postępowaniu administracyjnym jest to, czy posiada on interes prawny lub obowiązek ze względu na który „żąda czynności organu” lub którego „dotyczy postępowanie”. Pojęcie „interes prawny” nie zostało zdefiniowane w przepisach kpa. W doktrynie prawa oraz w orzecznictwie przyjęto, iż mieć interes prawny w postępowaniu administracyjnym oznacza to samo co ustalić przepis prawa powszechnie obowiązującego, na którego podstawie można skutecznie żądać czynności organu z zamiarem zaspokojenia jakiejś potrzeby albo żądać zaniechania lub ograniczenia czynności organu sprzecznych z potrzebami danego

podmiotu. Interes prawny, którego istnienie warunkuje przyznanie osobie przymiotu strony w określonej sprawie, musi bezpośrednio dotyczyć sfery prawnej tej osoby. Cechami tego interesu jest to, że jest on indywidualny, konkretny, aktualny i sprawdzalny obiektywnie, a jego istnienie znajduje potwierdzenie w okolicznościach faktycznych będących przesłankami zastosowania przepisu prawa materialnego. Od interesu prawnego należy odróżnić interes faktyczny, to jest stan, w którym podmiot wprawdzie jest bezpośrednio zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy administracyjnej, ale zainteresowania tego nie może poprzeć przepisami prawa powszechnie obowiązującego, mającymi stanowić podstawę skutecznego żądania stosownych czynności organu administracyjnego. Interes prawny, o którym mowa w art. 28 kpa musi zatem wynikać z przepisów prawa materialnego; w niektórych wypadkach — procesowego.

Ponieważ interes prawny winien być skonkretyzowany w normie prawa materialnego, dlatego też w przedmiotowej sprawie odwołać się należy do art. 74 ust. 3a ustawy. Stanowi on, że stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

1/ przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;

2/ działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub

3/ działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia znajdują się m. in. nieruchomości, których właścicielem jest Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta Miasta Świętochłowice, jak również nieruchomości stanowiące własność Gminy Świętochłowice. Już sama ta okoliczność obliżowała organ I instancji do zbadania swojej właściwości w sprawie pod kątem przesłanek przepisu art. 24 § 1 pkt. 1 w związku z art. 26 § 3 kpa. Za wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 9 września 2014r. sygn. akt II SA/Gl 457/14 (publ. www.nsa.gov.pl) wskazać przyjdzie, że [cyt.:] „W pierwszej kolejności w całej rozciągłości podzielić należy przekonanie Kolegium, że z uwagi na okoliczności faktyczne i prawne sprawy organ I instancji winien był obligatoryjnie rozważyć i w razie potrzeby zastosować stosowną procedurę prawną, czy w sprawie nie zachodzą przesłanki wyłączenia organu. Wskazać w tym miejscu należy, iż stronami w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją były m.in. Skarb Państwa oraz Gmina P. jako właściciele działek położonych w sąsiedztwie planowanego przedsięwzięcia. W efekcie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym Prezydent Miasta P. występował jednocześnie w trzech rolach: jako reprezentant Gminy, w sposób oczywisty zainteresowanej rozstrzygnięciem sprawy albowiem planowana inwestycja oddziaływać ma m.in. na nieruchomości stanowiące własność Gminy, jako reprezentant Skarbu Państwa, którego nieruchomości także znajdują się w obszarze oddziaływania inwestycji, również zatem zainteresowanego rozstrzygnięciem i jako rozpoznający wniosek W. S. organ I instancji. Przypomnieć zatem należy, iż w celu zagwarantowania bezstronności organu art. 24 i 25 k.p.a. przewidują sytuacje, w których pracownik organu administracji publicznej bądź organ podlegają wyłączeniu od udziału w postępowaniu w sprawie. W sytuacji zatem gdy obiektywizm organu może rodzić wątpliwości z uwagi na jego zaangażowanie w sprawę w charakterze reprezentanta stron o często odmiennych interesach niż wnioskodawca, rozważenie przesłanek determinujących wyłączenie było obowiązkiem organu. Uzasadnione wątpliwości co do właściwości organu wydającego w niniejszej sprawie decyzję pierwszoinstancyjną niewątpliwie uprawniały Kolegium do uchylecia decyzji pierwszoinstancyjnej.” Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach przedstawione stanowisko — z uwagi na definicję strony w postępowaniach o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji planowanego przedsięwzięcia, zawartą w art. 74 ust. 3a ustawy — w pełni podziela.

Trzeba zatem mieć na uwadze, że stosownie do art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, organami gminy są rada gminy oraz wójt (burmistrz, prezydent miasta). Prezydent Miasta Świętochłowice jest zatem w przedmiotowej sprawie organem wykonawczym i reprezentantem stron tego postępowania — Skarbu Państwa i Gminy Świętochłowice, ponieważ podmioty te posiadają prawa rzeczowe do nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę.

Prowadzenie więc postępowania administracyjnego zmierzającego do wydania decyzji w przedmiocie ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji opisanego przedsięwzięcia w sytuacji, gdy strony postępowania: Skarb Państwa i Gmina Świętochłowice - reprezentowane są przez Prezydenta Miasta Świętochłowice, wpływa na prawa i obowiązki tego organu w omawianym zakresie. Z treści zaskarżonej

decyzji oraz z akt sprawy wynika natomiast, że organ I instancji w toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją, nie rozważył i nie zbadał czy w sprawie zachodzą przesłanki wyłączenia organu.

W świetle przytoczonego powyżej wyroku WSA w Gliwicach oraz przedstawionego stanowiska stwierdzić przyjdzie, że bezsprzecznie w przedmiotowej sprawie Prezydent Miasta Świętochłowice jest organem, który orzekł w pierwszej instancji. Jest on również organem wykonawczym i reprezentantem stron tego postępowania: Skarbu Państwa i Gminy Świętochłowice — i działa w ich imieniu, w tym składa prawem przewidziane oświadczenia. Zatem w świetle art. 24 § 1 pkt 4 kpa, jako podmiot reprezentujący stronę postępowania podlega on wyłączeniu z przedmiotowego postępowania z mocy prawa. Zgodnie zaś z treścią art. 24 § 4 kpa wyłączony pracownik powinien podejmować tylko czynności niecierpiące zwłoki ze względu na interes społeczny lub ważny interes stron. Wyłączenie Prezydenta Miasta Świętochłowice z mocy prawa pociąga za sobą również wyłączenie pozostałych pracowników Urzędu Miasta Świętochłowice, którym Prezydent Miasta Świętochłowice mógłby udzielić ewentualnego pełnomocnictwa. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem doktryny prawa i sądów administracyjnych, wydanie decyzji z naruszeniem przepisów o wyłączeniu pracownika skutkuje nieprawidłowością tych decyzji. W odniesieniu do decyzji nieostatecznej rodzi to możliwość jej zmiany lub uchylecia w postępowaniu odwoławczym, natomiast w stosunku do decyzji ostatecznych — wznowienie postępowania (art. 145 § 1 pkt 3 kpa; tak E. Mzyk, Wznowienie postępowania, s. 19 i n., podobnie: C. Martysz, Komentarz do art. 24 Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX 2010).

Powyższe oznacza, że w odniesieniu do postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją organ I instancji — Prezydent Miasta Świętochłowice — w toku ponownego rozpatrywania sprawy, rozważy po pierwsze swoją właściwość i ewentualne wystąpienie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach z wnioskiem o wyznaczenie organu zastępczego.

Kolegium stwierdziło także, że zastosowanie w sprawie przepisu art. 79a § 1 kpa przez organ I instancji nie nastąpiło w sposób prawidłowy. Przepis ten stanowi, że w postępowaniu wszczętym na żądanie strony, informując o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, organ administracji publicznej jest obowiązany do wskazania przesłanek zależnych od strony, które nie zostały na dzień wysłania informacji spełnione lub wykazane, co może skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z żądaniem strony. Przepisy art. 10 § 2 i 3 stosuje się (art. 79a § 1 kpa). W terminie wyznaczonym na wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, strona może przedłożyć dodatkowe dowody celem wykazania spełnienia przesłanek, o których mowa w § 1 (art. 79a § 2 kpa). Wskazać przyjdzie, że zgodnie z wyrokiem WSA w Łodzi z dnia 2.03.2022r., sygn. akt III SA/Łd 1114/21 (LEX nr 3317785) [cyt.:] „Celem przepisu art. 79a § 1 k.p.a. jest zapobieganie sytuacjom, w których strona dysponuje dodatkowymi dowodami na okoliczności istotne dla wykazania zasadności jej żądania albo może je łatwo uzyskać, a z powodu braku odpowiedniej wiedzy o potrzebnych dowodach bądź o sposobie oceny wcześniej przedstawionych dowodów - nie korzysta z takiej możliwości. Chodzi przy tym o to, aby strona nie została zaskoczona negatywnym rozstrzygnięciem sprawy oraz zmuszona do zaskarżenia decyzji i przedstawiania tych dodatkowych dowodów dopiero na etapie postępowania odwoławczego.” Kolegium wyjaśnia, że przepis art. 79a § 1 kpa obowiązuje organ administracyjny do wskazania stronie przesłanek od niej zależnych, których niespełnienie może skutkować wydaniem decyzji odmownej. Uchybienie tej powinności oznacza zaś naruszenie przepisom postępowania, które nie może być sanowane w postępowaniu odwoławczym z uwagi na to, że w wyniku zastosowania tego przepisu może dojść do modyfikacji żądania lub mogą pojawić się nowe okoliczności lub dowody, które winny być poddane badaniu przez organ I instancji. Wyjaśnić bowiem przyjdzie, że niewątpliwie zadaniem organu odwoławczego jest ponowne rozpatrzenie sprawy. Jego zadaniem jest ocena materiału dowodowego, dotyczącego stanu faktycznego stwierdzonego w czasie wydania decyzji przez organ I instancji, uzupełnionego o nowe okoliczności faktyczne pominięte przez organ I instancji, jak i te okoliczności faktyczne, które po wydaniu decyzji przez organ I instancji uległy zmianie, oraz te, które w świetle zmienionych przepisów prawa mają znaczenie prawne (por.: wyrok NSA z dnia 28.07.2000r., sygn. akt V SA 102/00). Organ odwoławczy nie może jednak zastępować organu I instancji w prowadzeniu postępowania zmierzającego do wyjaśnienia kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ prowadziłoby to do naruszenia prawa strony do dokonania oceny i rozpatrzenia sprawy w jej całości przez organy dwóch instancji. (tak np.: wyrok WSA w Białymstoku z dnia 13.02.2019r., sygn. akt II SA/Bk 16/2019, LEX nr 2631566). Przepis art. 79a § 1 kpa służy pełnemu wyjaśnieniu wszystkich okoliczności sprawy celem ustalenia jednoznacznego jej stanu faktycznego w myśl art. 7 i art. 77 § 1 kpa do wydania rozstrzygnięcia.

Jak wynika z akt sprawy organ I instancji w zawiadomieniu z 27.10.2025r. o zakończeniu postępowania dowodowego porzucił jedynie na zacytowaniu treści przepisu art. 79a § 1 kpa, jednakże nie wskazał stronie przesłanek od niej zależnych, które na dzień wysłania zawiadomienia nie zostały spełnione lub wykazane, co może skutkować wydaniem decyzji odmownej. Nie wskazując zatem tych przesłanek organ ten uniemożliwił

podniesienie stronie okoliczności istotnych dla wykazania zasadności jej żądania. Strona zaś w odwołaniu zakwestionowała przedstawioną przez organ I instancji w zaskarżonej decyzji argumentację co do niezgodności planowanego przedsięwzięcia z przepisami mpzp.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wobec powyższego wydając niniejsze orzeczenie na podstawie art. 138 § 2 kpa wzięło pod uwagę, że stosownie do unormowanej w art. 6 kpa zasady praworządności organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa.

Na mocy art. 15 kpa postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne, chyba że przepis szczególnie stanowi inaczej. W przedmiotowej sprawie - rozstrzyganej w trybie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko — o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji planowanego przedsięwzięcia — żaden przepis szczególnie nie wyłącza zasady dwuinstancyjności tego postępowania. Należy zatem mieć na uwadze, że istotą zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego jest dwukrotne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie przez dwa organy o różnej właściwości instancyjnej tej samej indywidualnej sprawy administracyjnej będącej przedmiotem zaskarżonego rozstrzygnięcia. Zakres rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej decyzją odwoławczą jest wyznaczony zakresem rozstrzygnięcia tej sprawy decyzją organu I instancji. W postępowaniu odwoławczym może być rozpoznana i rozstrzygnięta sprawa tożsama pod względem podmiotowym i przedmiotowym w zakresie, w jakim podlegało to postępowaniu prowadzonemu przez organ I instancji. Trzeba również wskazać, że w postępowaniu odwoławczym zastosowanie art. 136 kpa możliwe jest jedynie wówczas, gdy wymagane jest przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego. Jak bowiem przepis ten stanowi organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję (§ 1). Jeżeli decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, organ odwoławczy może zlecić przeprowadzenie określonych czynności postępowania wyjaśniającego organowi, który wydał decyzję (§ 2). Przepis § 2 stosuje się także w przypadku, gdy jedna ze stron zawarła w odwołaniu wnioski o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy, a pozostałe strony wyraziły na to zgodę w terminie czternastu dni od dnia doręczenia im zawiadomienia o wniesieniu odwołania, zawierającego wnioski o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy (§ 3). Przepisów § 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione (§ 4).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza wobec powyższego, że w przedmiotowej sprawie cytowane przesłanki z art. 138 § 2 kpa, tj. decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, wystąpiły łącznie, gdyż organ I instancji nie zbadał swojej właściwości w sprawie. Nadto naruszył art. 59a ust. 1 pkt 2 w związku z ust. 3 pkt 1 ustawy – ooś oraz art. 79a § 1 kpa. Oznacza to, że sprawa wymaga wyjaśnienia w pełnym zakresie. Wady przeprowadzonego przez organ I instancji postępowania są na tyle znaczące, że ich konwalidowanie w postępowaniu odwoławczym stanowiłoby pogwałcenie wspomnianej zasady dwuinstancyjności wyrażonej w art. 15 kpa. Organ I instancji orzekł na podstawie przepisu prawa nie mającego zastosowania w sprawie na etapie analizy w zakresie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a to art. 80 ust. 2 ustawy, gdy tymczasem podstawę prawną winien był stanowić art. 59a ust. 1 pkt 2 w związku z ust. 3 pkt 1 ustawy – ooś. Nie rozważył swojej właściwości do załatwienia sprawy, nadto nie zastosował przepisu art. 79a § 1 kpa w sposób prawidłowy; nie poinformował bowiem strony o przesłankach zależnych od niej, których nie spełnienie lub nie wykazanie może skutkować wydaniem decyzji odmownej. Czyni to sprawę nie w pełni wyjaśnioną i narusza art. 7 i art. 77 § 1 kpa. Zgodnie z art. 7 kpa, statuującym zasadę prawdy obiektywnej, w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Natomiast stosownie do art. 77 § 1 kpa organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Obowiązek rzetelnego i wyczerpującego zgromadzenia materiału dowodowego oznacza obowiązek podjęcia przez organ administracyjny wszystkich niezbędnych działań, w tym obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu czy też na wniosek strony, służących ustaleniu stanu faktycznego sprawy; materiał dowodowy zebrany w sprawie winien bowiem być kompletny, tj. dotyczący wszystkich okoliczności faktycznych, które mają znaczenie dla

rozstrzygnięcia sprawy. Z kolei obowiązek rozpatrzenia materiału dowodowego polega na dokładnym zapoznaniu się z tym materiałem, ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych i prawnych. Ustalenie stanu faktycznego przez organ I instancji w sprawie, poprzez naruszenie art. 79a § 1 kpa nie nastąpiło w sposób pełny i wyczerpujący, co stanowi naruszenie ww. przepisów. W takim stanie rzeczy, stosownie do cytowanego art. 138 § 2 kpa zachodzi konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji organu I instancji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez ten organ. Organ I instancji ponownie zatem zanalizuje obowiązujące przepisy oraz istniejący w sprawie stan faktyczny i w zależności od dokonanych ustaleń podejmie stosowne czynności procesowe.

Odnosząc się zaś do zarzutów odwołania wskazać przyjdzie, iż z uwagi na naruszenie prawa jakich dopuścił się organ I instancji w toku postępowania Kolegium nie miało możliwości wydania decyzji merytorycznej, lecz było zmuszone do wydania decyzji kasacyjnej i uchylenia w całości zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji. Rozpoznanie zaś zawartych w odwołaniu zarzutów byłoby — z uwagi na konieczność zbadania w pierwszym rzędzie przez organ I instancji swojej właściwości w sprawie — przedwczesne na tym etapie postępowania.

W tym stanie faktycznym i prawnym orzeczono, jak w sentencji.

Decyzja ta jest ostateczna.

Pouczenie

Na niniejszą decyzję nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jednak strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne sprzeciwu określają art. 46, 47, art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. 2024r., Poz. 935 z późn. zm.).

Wniesienie sprzeciwu od niniejszej decyzji wymaga uiszczenia *wpisu stałego w wysokości 100 zł*.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy oraz art. 85 ust. 3 ustawy, o decyzji niniejszej obwieszono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu I instancji oraz Wójta Gminy Psary o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

Członek
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego w Katowicach
dokument podpisany elektronicznie
przez: Anna Kajzerek-Dziwoki

Członek
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego w Katowicach
dokument podpisany elektronicznie
przez: Anna Jurczak

Członek
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego w Katowicach
dokument podpisany elektronicznie
przez: Katarzyna Czekaj-Czapla

Otrzymują:

1. „..... Sp. z o.o. Sp. komandytowa....., - eDoręczenie PURDE
2. Prezydent Miasta Świętochłowice, ul. Katowicka 54, 41-600 Świętochłowice – eDoręczenie PURDE (akta za osobnym pismem)
3. Skarb Państwa - Prezydent Miasta Świętochłowice, ul. Katowicka 54, 41-600 Świętochłowice – eDoręczenie PURDE
4. Gmina Świętochłowice, ul. Katowicka 54, 41-600 Świętochłowice – eDoręczenie PURDE
5. S.A.,, Al. - eDoręczenie PURDE
6. P. – dane adresowe w aktach sprawy – eDoręczenie PUH
7. P. – dane adresowe w aktach sprawy – eDoręczenie PUH

8. P. – dane adresowe w aktach sprawy – eDoręczenie PURDE
9. P. – dane adresowe w aktach sprawy – eDoręczenie PUH
10. P. – dane adresowe w aktach sprawy – eDoręczenie PUH
11. Spółka z o.o.,, ul. – eDoręczenie PUH
12. Aa

Klauzula informacyjna

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) informuję, że:

- Administratorem Pani/Pana danych osobowych jest Samorządowe Kolegium Odwoławcze z siedzibą w Katowicach, ul. H. Dąbrowskiego 23.
- Inspektorem Ochrony Danych w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Katowicach jest Krzysztof Morkis, e-mail: IOD@katowice.sko.gov.pl
- Pani/Pana dane osobowe przetwarzane będą w celu realizacji ustawowych zadań Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na podstawie:
 - ❖ art. 6 ust. 1 lit. c ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych z dnia 27 kwietnia 2016 r.
 - ❖ art. 9 ust. 1 lit. g ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych z dnia 27 kwietnia 2016 r.
 - ❖ art. I oraz art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych.
- Dane osobowe nie będą udostępniane podmiotom innym niż upoważnione na podstawie prawa lub zawartych umów.
- Pani/Pana dane osobowe będą przechowywane od momentu zakończenia postępowania przez okres co najmniej 10 lat.
- Posiada Pani/Pan prawo dostępu do treści swoich danych oraz ich poprawienia oraz prawo do wniesienia skargi do organu nadzorczego (tj. Prezesa Urzędu Ochrony Danych).
- Dane udostępnione przez Panią/Pana nie będą podlegały profilowaniu.

PREZES
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach
Grzegorz Łaszczyca

